

1851—1875

1851—1855 . . .	197515	886115	877,6
1856—1860 . . .	206058	904990	911,2
1861—1865 . . .	198207	1101150	882,6
1866—1870 . . .	191900	1339085	958,9
1871—1875 . . .	170675	1969425	1025,9 1

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρου πίνακος ἐπεται, ὅτι καθ' ἅπασαν τὴν μακρὰν ταύτην περίοδον τῶν 382 ἐτῶν, τὸ μὲν ὅλικόν ποσὸν τοῦ ἐξορυχθέντος χρυσοῦ ἀνῆλθεν εἰς 9453345 γγ., ἀξίας 32573 ἑκατομμυρίων φράγκων, τὸ δὲ τοῦ ἀργύρου ἀνῆλθεν εἰς 180511485 γγ., ἀξίας 40127 ἑκατομμυρίων φρ.

Τοῦ ὑπερμεγέθους τούτου ποσοῦ ἀνήκουσιν εἰς μὲν τὴν Ἀμερικὴν 26 δισεκατομμύρια (16 ἀργύρου καὶ 10 χρυσοῦ), εἰς τὴν Μεξικὴν 18 δισεκατομμύρια (ἐλασσόν τοῦ 1 δισεκατομμυρίου χρυσοῦ, ἀλλὰ πλέον τῶν 17 ἀργύρου), εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας 8 δισεκατομμύρια (ὡν τὰ 7 χρυσοῦ), ἤτοι ἐν συνόλῳ περὶ τὰ 53 δισεκατομμύρια (73 %) προέρχονται ἐκ τῆς νέας ἡπείρου.

Ἀπὸ δὲ τῆς ἐν Καλιφορνίᾳ (1848) καὶ ἐν Αὐστραλίᾳ (1851) ἀνακαλύψεως τῶν νέων στρωμάτων τοῦ χρυσοῦ, ἡ ἐτήσια παραγωγή, ἥτις πρότερον σπανίως ὑπερέβαινε τὰ 200 ἑκατομμύρια φράγκων, προσήγγισε καὶ ὑπερέβη ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν τὸ δισεκατομμύριον, ἤδη δὲ, πλεονάζοντος τοῦ ἀργύρου ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἡ ἀξία αὐτοῦ βαθμηδὸν μειοῦται καὶ ἡ ἀνωτέρω σημειωθείσα ἀναλογία τῶν ἀξιῶν τῶν δύο τιμῶν μετάλλων κατέστη πλέον καθαρῶς ὀνομαστική.

Ὁ ἐπόμενος πίναξ περιλαμβάνει τὴν ὅλικήν ἐτήσιαν παραγωγὴν τῶν μετάλλων τούτων δι' ἕκαστον τῶν ἐτῶν τῆς δευτέρας περιόδου, ἥτοι ἀπὸ τοῦ 1876 μέχρι τοῦ 1892.

"Ἀργυρος.

Χρυσός.

Ἔτη.	Νομισματικὴ καὶ ἐμπορικὴ ἀξία.	Νομισματικὴ ἀμερικανικὴ ἀξία.	ἑκατομμ. φρ.	ἑκατομμ. φρ.	ἑκατομμ. φρ.
1876 . . .	537,3	453,9	405,8		
1877 . . .	590,7	419,7	389,8		
1878 . . .	646,6	492,2	438,6		
1879 . . .	564,8	497,4	432,0		
1880 . . .	551,8	501,0	413,7		
1881 . . .	533,7	528,5	465,2		
1882 . . .	528,5	611,4	509,0		
1883 . . .	494,3	597,4	512,9		
1884 . . .	526,9	546,6	470,6		
1885 . . .	561,7	614,0	505,5		
1886 . . .	549,2	624,9	480,7		
1887 . . .	547,7	643,9	487,2		
1888 . . .	570,5	729,0	530,0		
1889 . . .	639,8	840,2	607,6		
1890 . . .	587,1	892,4	721,7		
1891 . . .	624,4	967,5	739,3		
1892 . . .	677,8	1018,7	689,4		
ἄθροισμα	9702,8	10978,7	8832,0		

1) Ἡ ἐν τῷ ἀνωτέρω πίνακι μετατροπὴ τῶν βαρῶν εἰς φράγκα ἐγένετο ἐπὶ τῇ βάσει τῆς νομίστου ἀναλογίας 15 1/2 ἀργύρου πρὸς 1 χρυσόν, ἥτις διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ μέχρι τῆς σήμερον καὶ εἶνε ἡ καταλληλοτέρα πώσης ἄλλης εἰς τὴν σύγκρισιν τῶν ἀξιῶν κατὰ διαφόρους ἐποχάς. Κατὰ ταύτην τὸ μὲν γγ. τοῦ

Ἐὰν ᾗδῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τῷ δευτέρῳ τούτῳ πίνακι ἀριθμῶν ἀναζητήσωμεν τὴν δι' ἕκαστον τῶν ἐτῶν τούτων ἀντιστοιχοῦσαν ἐμπορικὴν ἀξίαν τοῦ ἀργύρου πρὸς τὴν κατὰ τὴν ἀμερικανικὴν νομισματικὴν σύστημά ἀξίαν τοῦ αὐτοῦ μετάλλου, εὐρίσκουμεν τοὺς ἐπομένους ἀριθμούς, οἵτινες δεικνύουσιν ὅτι βαίνει ἐπὶ μᾶλλον αὐξοῦσα ἡ μεταξὺ τῶν ἀξιῶν τούτων διαφορὰ καθ' ὅσον αὐξάνει καὶ τὸ ποσὸν τοῦ ἐξορυσσομένου ἀργύρου.

Ἐμπορικὴ ἀξία ἐπὶ 100

Ἔτη κατὰ προσέγγισιν μονάδος.

1876	89
1877	93
1878	89
1879	87
1880	88
1881	88
1882	83
1883	86
1884	86

Ἐμπορικὴ ἀξία ἐπὶ 100

Ἔτη κατὰ προσέγγισιν μονάδος.

1885	82
1886	77
1887	75
1888	72
1889	72
1890	81
1891	76
1892	67,6

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΛΟΥΣΟΒΙΚΟΥ Β' ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ.—ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.—ΟΙ Ὑφάνται (Tisserands), ἐπὶ Garha d. Hau, tmaar.—ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ τὰ μυθώδη ἐφέροντο περὶ τῶν θεατρικῶν ἰδιαιτέρων παραστάσεων, ἃς διέτασεν ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκος ὁ Β', ὅπως χάριν αὐτοῦ καὶ μόνον δίδωνται εἴτε ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ αὐτοῦ θεάτρῳ εἴτε ἐν τῷ Residenz-Theater τῆς πρωτεύουσας αὐτοῦ, ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Καθολικῇ ἐφημερίδι τοῦ Μονάχου (Münchner Allgemeine Zeitung) δι' ἐπανειλημμένων φύλλων πραγματεία περὶ τῶν παραστάσεων τούτων ὑπὸ Fresenius, ὅπως ὑπερασπίσῃ τὸν βασιλέα αὐτοῦ κατὰ τῶν ἀδίκων μομφῶν ἃς αὐτῷ ἀπνύθουν. Νῦν τὸν Δία δὲν ἔχει ἄδικον! Ἀλλὰ κατὰ πόσον ἐπέτυχεν: Ἰδοὺ τὸ ζήτημα. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ αἰμυλώδης ἐκεῖνος ἡγεμὼν, ἦν φύσις τὰ μάλιστα καλλιτεχνικὴ, ἀξίος διάδοχος Λουδοβίκου τοῦ Α' ἐν τούτῳ. Καὶ ἡ μανία δ' αὐτοῦ ἦν ἐπίσης καλλιτεχνικὴ, ἐφ' ᾧ καὶ δικαίως, ὥς λέγει ὁ Φρεζένιος, ἠγαπάτο ὑπὸ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, τοῦ ἐπίσης καλλιτεχνικῶς μεμορφωμένου. Ὁ βασιλεὺς ἐπεθύμει τὴν ἀναβίωσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς διακριμένων τινῶν ἐποχῶν, μὴ ἐπιθυμῶν δὲ νὰ διαταραδῶνται ὑπὸ τοῦ θορύβου καὶ τῆς ματαίας περιεργείας τοῦ δημοσίου, ἤρχετο μόνος εἰς τὸ βασιλικὸν θεωρεῖον, ἵνα ἀκούσῃ τὸ δράμα οὗ τὴν διδασκαλίαν διέταξεν. «Ὁ βασιλεὺς, λέγει ὁ Fresenius, ἐν γένει παρίστατο μόνος ἐν ταῖς παραστάσεσιν, ἐκάθηντο ἐν τῷ μεγάλῳ κεντρικῷ θεωρεῖῳ, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν μετέβαιναν εἰς τι πλάγιον θεωρεῖον ὅπως κάλινον ἐξετάζῃ τὴν διακόσμυσιν καὶ κρεῖττον ἀντιλαμβάνεται πάντων. Συνεθεῖν πολλὰκις νὰ διατάξῃ τὴν

ἐμμελὲς ἀργύρου ὑπολογίζεται ἀντὶ 222,22 φρ., τὸ δὲ γγ. τοῦ χρυσοῦ ἀντὶ 3444,44 φρ.

επανάληψιν κατὰ τὰ διαλείμματα ἀρκετῶν φωτογενημάτων, ἅτινα ἰδιαιτέρως προὔξενον αὐτῷ ἐντύπωσιν». Ἔστιν ὅτε προσεκάζει τινὰς εἰς τὸ θέατρον, οἷον τὴν πριγκίπισσαν Grisele (σύζυγον τοῦ πρίγκιπος Λεοπόλδου), πρὸς ἣν ἔτρεφε ζωρὰν συμπάθειαν καὶ ἦν λίαν ἐξετίμα, συγγραφεῖς τινὰς καὶ τὸν ὑποκριτὴν Ἰωσήφ Καιντς. Κατ' ἀρχὰς ἐνιοί, σχεδὸν ἔχοντες πρὸς τὸ θέατρον, παρευρίσκοντο ἐν ταῖς παραστάσεσι, καθήμενοι κάτωθεν τοῦ βασιλικοῦ θεωρείου καὶ οὕτως ὥστε νὰ μὴ ὦσιν ὁρατοὶ τῷ βασιλεῖ, ἀλλὰ ἡ μικρὰ αὕτη ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος ἦρθη εἰς ἀποσταλέντων τῶν προνομιούχων τούτων εἰς τὰ παλατῖνα.

«Ὁ βασιλεὺς ἀπετέλει ἐν γένει «δημόσιον» λίαν εὐνοῦν τοῖς καλλιτέχναις, ἀλλ' ἀπῆται καὶ παρ' αὐτῶν σοβαρὰν μελέτην. Πρὸ τῆς διδασκαλίας τοῦ δράματος ἀνεγίνωσκεν αὐτὸ μετὰ προσοχῆς, τὰ δὲ κλασικὰ καὶ ἰδιὰ τοῦ Σιλλέρου ἐγίνωσκε σχεδὸν πάντα καὶ ἀπεμνημόνευεν. Οὕτως ἐσημεῖον καὶ τὸ ἐλάχιστον σφάλμα ὑποκριτοῦ ἀμελετήτου πως, συχνάκις δὲ διέμνηε τῷ τοιοῦτῷ ὑποκριτῇ ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς ὀφείλει κάλλιον νὰ μελετᾷ. Οὐδαμῶς δὲ ἦν φειδωλὸς δειγμάτων εὐνοίας, δι' ἐπὶ τούτῳ ἀπεσταλμένων εἰς τὰ παλατῖνα ἐξέθεραε τοῖς καλλιτέχναις τὴν εὐαρέσκειαν αὐτοῦ καὶ ἀντήμειβεν αὐτοὺς ἀληθῶς βασιλικῶς».

Ἡ διευθέτησις τῆς σκηνῆς (*mise en scène*) πάντων τῶν δραμάτων ἦν λαμπρὰ ἐν τῷ βασιλικῷ θεάτρῳ. Πολλὰ δὲ διακοσμήσεις εἰσὶν ἀξιωματικαί. Αἱ ἐλάχισται λεπτομέρειαι ἐγίνοντο τὸ θέμα λεπτομερῶν ἐρευνῶν. «Ἀναμνησκόμεναι, λέγει ὁ Fresenius, ὅτι ἡμέραν τινὰ, προκειμένου νὰ διδαχθῇ ὁ Αἰὼν μεγάλου βασιλέως (*le siècle d'un grand roi*), ὁ διευθυντὴς τῆς σκηνῆς συναντήσας με καθ' ὁδὸν ἠρώτησέ με ἂν δύναμαι νὰ παράσχω αὐτῷ ἱστορικὰς λεπτομερείας περὶ τῶν χαρτοπαιγνίων ἃ ἦσαν ἐν χρήσει ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Βερσαλλιδῶν. Ἐφωτίσθη δὲ περὶ τούτου μετὰ ἐπιπόνους ἐρεῖνας».

Εἰ καὶ ὁ φιλόμουσος ἄρχων τῆς Βαυαρίας οὐδαμῶς περιεφρόνει, ἀλλὰ τούναντιον ἔτιμα, τοὺς καλλιτέχναις τῆς πρωτεύουσας αὐτοῦ, ἐν οἷς ἦσαν καὶ κράτιστοι, ὡς ὁ Kainitz καὶ ὁ Possart, οὐδαμῶς οὐχ ἥττον ἐφειδετο δαπάνης ὅπως ἐλθῶσιν εἰς Μόναχον μεγάλοι καλλιτέχναι. Ἡμέραν τινὰ προσεκάλεσε τὴν Πάττην, ὅπως ἐλθοῦσα ᾗδῃ αὐτῷ κατὰ τὴν μουσικὴν τοῦ Wagner, ἀλλ' αὕτη ἠρνήσατο, λέγουσα ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ψάλῃ ἐν αἰθούρῃ κενῇ. Τοιοῦτον τι συνέβη καὶ τῇ κυρίᾳ Wolter, τῇ ἐξόχῳ βιενναίᾳ τραγουδῶ, τούτῳ τῷ τοιοῦτον τι διηγῆθαι ἀκαίρως αὕτη πρὸς πειρασμὸν τῶν Βαυαρῶν ἐν γένει καὶ τοῦ Fresenius ἰδιᾷ. Λουδοβίκος ὁ Β', ὅστις ἦν θαυμαστὴς τοῦ *Niveau de Rameau*, ἔργου τοῦ γαλλοῦ Diderot, ἐτέρπετο ἐπίσης ἀκούων τὸ δράμα ὅπερ ὁ Brachvogel διέπλυνεν ἐξ αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Nόρκισος*. Προσεκάλεσε δὲ τὴν κυρίαν Wolter ὅπως ἐλθοῦσα διδάξῃ ἐκ τῶν τοῦ δράματος προσώπων τὴν μαρκισσιν Pompadour. Ἡ ὑποκριτὴς ἐδέξατο τὴν πρόσκλησιν καὶ ἔρχεται εἰς Μόναχον ἐν μεγάλῃ παρατάξει, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς ἐν ταῖς ἀλλοδαπῇ ἀποσκευαῖς καὶ μακρὸν ἀνάκλιτρον. Περὶ τῆς χρήσεως αὐτοῦ ἐρωτηθεῖσα ἡ διάδοχος ὑποκρι-

τρια εἶπεν ὅτι τὸ ἐπιπλὸν ἐκεῖνο ἦν ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον ὅπως διδαχθῇ τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Pompadour. Οὐδαμῶς δὲ ταύτης ἐννοούσης ν' ἀποχωρισθῇ αὐτοῦ, ἐδέσσε νὰ εἰπωσὶ τὸ πρᾶγμα τῷ βασιλεῖ. Οὗτος κατηχαριστήθη καὶ ἔγνω ν' ἀποδείξῃ τὴν εὐχαριστήσιν αὐτοῦ τῇ καλλιτέχνιδι. Μεθ' ὅλα ταῦτα, αὕτη ἐπανελθοῦσα εἰς Βιέννην ἐσπευδε μεμφομένη τὸν μόνον θεατὴν αὐτῆς καὶ ἐξηγεῖτο τοῖς φίλοις αὐτῆς ὁπόσον ὑπέφερεν εὐρισκομένη πρὸς ἐκτενοῦς αἰθούσης ἀσθενῶς φωτιζομένης ἐν ἧ ὕδρην ἀνθρώπινον πρόσωπον διέκρινε. Βεβαίως ἀφού πρὸ ἀραιοῦ ἀκροατηρίου καὶ οἱ ἐξοχώτεροι τῶν ὑποκριτῶν ὑποφέρουσι καὶ ἐπηρεάζονται ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ παρίστανται κατώτεροι ἑαυτῶν, οὐκ ἦν δυνατόν ὅπως μὴ καταληθῇ ὑπὸ ἀθυρίας καὶ ἡ κατὰ τινὰς κρατίστη τῶν τραγουδῶν τῶν νῦν χρόνων, ἡ μεγάλη Wolter, ἐν αἰθούρῃ κενῇ. Πλήθουσα αἰθουσα ἐπιφέρει ζῶν τοῖς ἐπὶ τῆς σκηνῆς καλλιτέχναις καὶ ἀναδείκνυσιν αὐτοὺς, τοῦτο δὲ συμβαίνει καὶ τοῖς ῥητορσιν.

Ἐγένετο πολλὸς λόγος περὶ τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ βασιλέως τοῦ νὰ διατάξῃ ἡμέραν τινὰ νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀληθὲς ὕδωρ, πρὸς πίστην ἀπομνημόνιν τῆς βροχῆς. Ὁ κ. Fresenius ποιεῖται ἡμῖν γνωστὸν ὅτι διὰ τινος εἰδικῆς ὁπῆς αἱ σταγόνες τοῦ ὕδατος ἐπιπτον εἰς τὰ ἐμπροσθεν τῆς σκηνῆς, σχηματίζουσαι οὕτω καταπέτασμα (*rideau*) μέσῳ τῆς αἰθούσης καὶ τῶν ὑποκριτῶν, μὴ προσβάλλουσαι δ' αὐτοὺς.

Ἀληθῶς εἰπεῖν πολλὰ τῶν μυθολογηθέντων περὶ τοῦ Λουδοβίκου Β' ἀνέλειν ὁ πιστὸς αὐτῷ θεράπων Fresenius, ἀλλ' οὐχ ἥττον παραμένονσιν τινὰ ἐξ ὧν σημειούμεθα τόδε, ἀρνούμενοι αὐτὸ ἐκ τοῦ Wach (Κυανὴ Ἐπιθεώρησις). Σοφὸς τις ποιητὴς καὶ καθηγητὴς διαμένων εἰς τὰ βόρεια τῆς Πρωσίας λαμβάνει ἡμέραν τινὰ πρόσκλησιν τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας ὅπως ᾄηται τῆς εἰς τὴν πρωτεύουσάν αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν φράσιν, ἀγοῦσης ἀνευ βραδύτητος καὶ ἐλθὼν ἀναγνῶ αὐτῷ μίαν τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἐποποιῶν. Ἀναχωρεῖ καὶ μετὰ τριακοντάωρον διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ὁδοιπορίαν ἀφικνεῖται εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Μονάχου, ὁπόθεν αὐλικὴ ἀμαξα ἀναμένουσα αὐτὸν ἔφερε περὶ τὴν τρίτην ὥραν τῆς πρωίας εἰς βασιλικὸν μέγαν. Ἐμφανίζεται δ' ἀμέσως ὁ Λουδοβίκος ὅπως ἀκούσῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐποποιίας. Ὁ δυστυχὴς ποιητὴς, πεινασμένος ἐννοεῖται, ἐξήτησε νὰ ψάγῃ τι πρὸ τῆς ἀναγνώσεως. Ὁ Λουδοβίκος συγκατατίθεται. Ὁ ποιητὴς γευματίσας ἐδῆλωσεν ὅτι εἶνε ἔτοιμος, ἀλλὰ τότε ὑπαδιστῆς τοῦ βασιλέως ὁδηγεῖ αὐτὸν μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὸ ἱματιοφυλάκιον, ἀπὸ τούτου εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ἀφ' οὗ ὁ ταλαίπωρος ἐκφευδονίζεται εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ χωρὶς νὰ εἴπῃ οὐδὲ μίαν λέξιν. Φαίνεται ὅτι ὁ Λουδοβίκος ἠρέσθη ἰδὼν πεινασμένον ποιητὴν. Καὶ δὲν ἦτο ἀρκετόν;

Ἐν τῷ περιβοήτῳ ἡδὴ Ἐλευθέρῳ-Θεάτρῳ ἐν Παρισίοις, ὅπερ ὡς καὶ ἡ ἐπωνυμία αὐτοῦ φανεροῖ ἀναδιδάξῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ τὸ πλεῖστον ἐλευθεριάζοντα δράματα καὶ ἀποτασθέντα τῶν περὶ καλοῦ ὁρθῶν ἰδεῶν, ἐδιδάχθη κατ' αὐτὰς γερμανικὸν ἔργον, δράμα πεντάπρακτον τοῦ Gerhardt Hauptmann ἐπιγραφόμενον οἱ *Τῦφάνται* (Tisserands) κατὰ μετὰφράσιν εἰς τὴν γαλλικὴν τοῦ Ἰωάννου Thorel.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἀνάγεται εἰς τὰ τῆς νεωτέρας οὐχολῆς, ἰδίᾳ γερμανικῆς, κοινωνιστικὰ δράματα, προὐκάλεσε δ' οὐκ ὀλίγον θόρυβον οὐ μόνον ὅτι προέρχεται ἐκ τῆς τευτονίδος χώρας, ἀλλὰ καὶ ἔνεκα τῆς διηκούσης ἐν αὐτῷ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους—ἐπιτραπῆ-πω ἡμῖν ὁ πλεονασμὸς—ιδέας, τῆς καὶ μόνης, πρὸς ἣν καὶ ἡ λογοκρισία ἔτεινε τὸ οὖς λίαν. Ὑπὸ τεχνικὴν ἐποψὶν κατεκρίθη σφόδρα ὑπὸ τῆς κριτικῆς πάσης. Ἡ δεσποζούσα ιδέα, ἡ καὶ μόνη, εἶνε ὅτι ὁ ἐργάτης εἶνε δεινῶς δυστυχῆς, ὅτι οὐδὲ τὰ πρὸς τὸ τρῶγειν κερδίζει, ὅτι ὅταν ὁ ἄνθρωπος πάσχη πράττει πολλὰ τὰ κακά.

ΧΡΟΝΙΚΑ. Ἀσμενοὶ ἀνέγνωμεν ἐν τῇ Θεατρικῇ καὶ Μελοδραματικῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν Μεδιολάνων πολλὰ τὰ ἐπαινετικά περὶ τοῦ γνωστοῦ ὁμοεθνοῦς ὕμνῳ καὶ. Ἰωάννου Ἀποστόλου, ὃν ἐνθυμῶνται βεβαίως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, ἀποτελέσαντα μέλος τοῦ ἀτυχῶς διαλυθέντος Μελοδραματικοῦ θιάσου. Ταῦτα δ' ἐγράψαν, ἐκτελεσθείσης ἐν Γενούῃ τῆς *Cavalleria Rusticana* τοῦ Mascagni, ἧς μετέσχεν ὁ κ. Ἀποστόλου, ἐν τῇ ἸΟ' Αἰθρᾷ τῆς πόλεως ταύτης, ἐξ οὗ ἡ τῶν Μεδιολάνων Ἐπιθεωρήσις παρέλαβεν αὐτά. Ἡ φωνὴ αὐτοῦ κρίνεται ὡς ὠραία, ἀνθηρὰ (*fresca*), συμπαθὴς καὶ καλῶς χειρῶματισμένη. Ἰδίᾳ δὲ ἡ *Siciliana* ἐψάλη ὑπ' αὐτοῦ μετ' εὐκολίας καὶ τὰ μάλιστα ἐπιτυχῶς ἀποδείξασα τὴν λεπτὴν τέχνην τοῦ ὁζυφώνου.

— Οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τὸ παρὶν θέρος ἀφρονίαν ἔχρουσι θεαμάτων, διότι παρ' αὐτοῖς θὰ διδάσκωσι τρεῖς ἑλληνικοὶ θιάσοι καὶ εἷς ἰταλικός, ὡς ἑξῆς:

Ἐν τῷ θεάτρῳ Ὁμονοίας, διδάξει ὁ θιάσος Μένανδρος τῶν ἀδελφῶν Ταβουλάρη, συμπραττούσης αὐτῷ τῆς ἡμετέρας συμπολιτίδος δεσποινίδος Αἰκατερίνης Βερώνη. Περὶ τῆς καλλιτέχνης ταύτης, διδασκῆς καθ' ὅλον τὴν μάϊον ἐν Βόλῳ διακοφάσης δὲ μόνον τὰς παραστάσεις αὐτῆς ὅπως, ἐλθοῦσα εἰς Ἀθήνας, παρακολούθησεν τῇ Σάρρᾳ, ἀναγινώσκουσαν τὰ ἑξῆς ἐν τῇ Νέῃ Ἐφημερίδι Ἀθηνῶν: «Προχθὲς (16 μαΐου) εἶχε τὴν εὐεργετικὴν τῆς ἐν Βόλῳ ἡ καλλιτέχνης δεσποινίδος Βερώνη διὰ τοῦ ὠραίου δράματος Ἀδριανῆς Λεκουβρέρ. Τηλεγράφημα ἀνῆγγελε τὴν ἔρχομαι ἐπιτυχίαν τῆς παραστάσεως ὡς ἑξῆς: «Τιμητικὴν ἐσπερίδα καλλιτέχνης δεσποινίδος Βερώνη ἀνέλαβε» δῆμαρχος μετ' ἐγκρίτων Βόλου. Ἐδίδάχθη Ἀδριανῆς Λεκουβρέρ. Σκηνὴ ἐκαλύφθη ἀνέων, στεφάνων καὶ πολυτίμων ὀφίων. Πρωτοφανὴς ἐνθουσιασμός. Ἐπιτυχία ἑκτακτος». Ἡ ταῦτα γράφουσα ἐφημερίς παρατίθησι καὶ ἀπόσπασμα ἐφημερίδος τοῦ Βόλου ἐνθουσιάζοντα ὁμιλοῦσης περὶ τῆς παραστάσεως.

Ἐν τῷ θεάτρῳ Παρὰ δέισψι, ὁ θιάσος Δισχυλός, ἐν ᾧ πρωταγωνιστεῖ ἡ κυρία Ε. Παρασκευοπούλου.

Ἐν τῷ θεάτρῳ Τσόχα ὁ θιάσος Καρδοβίλη καὶ Παντοπούλου, ἰδίως μελοδραματίων.

Ἐν τῷ θεάτρῳ Φαλήρου, ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θιάσος. Σὺν τούτοις ὅμως ἐν Ἀθήναις θὰ ὑπάρχωσι καὶ δύο ἵπποδρόμια, ἐν γαλλικῶν καὶ ἐν ἰταλικῶν, καὶ ἅμα ὁ θιάσος τῶν Ἀθαρίων Ζικ-Ζάκ, ὃν εἶχμεν ἐνταῦθα, καὶ τὸ θηριοτροφεῖον Μοντενέγρου.

— Ἐγράψαμεν ὅτι κατὰ τὴν 10ην ἰουνίου μεταβαίνει εἰς Λονδὶνον ἐν σῶματι καὶ ἐπιστήμῳ ἡ Γαλλικὴ Κομωδία. Ὁ οἶ-

κος τοῦ Μολιέρου παίησεται ἐναρξίν τῶν παραστάσεων αὐτοῦ τῇ 12 ἰουνίου (ν. χ.), διδάξει δὲ ἐπτάκις τῆς ἑβδομάδος, κατὰ σάββατον δις, ἐν ἡμέρῃ καὶ τῇ ἐσπέρᾳ, ἤτοι τριακοντάκις καθ' ὅλον τὴν μῆνα καθ' ὃν θὰ μείνῃ ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρωτεύουσῃ. Ἡ πρώτη παράστασις ἔσται πανηγυρικὴ, καθ' ἣν ἡ δεσποινὶς Reichemberg θὰ εἴπῃ ἐπὶ κίθρον ποίημα ἐπιγραφόμενον *Χαίρε-τισμός εἰς τὸ Λονδὶνον* (*Salut à Londres*).

— Ἐν Λονδίνῳ διδάσκει νῦν μετ' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας ἡ κυρία Leonora Duse, ἡ διάσημος ἰταλὶς καλλιτέχνης ἡ ἐπονομαζομένη «ἡ ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων Σάρρα». Ἐδίδαξε δὲ τὴν *Dame aux Camélias*, τὴν *Fédora* καὶ πρωτηγωνίστησεν ἐν δραματικῇ διασκευῇ τῆς *Cavalleria Rusticana*.

— Ἐδιδάχθη ἐν Μεδιολάνοις ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Dal Verme λυρική τραγωδία ἐπιγραφομένη *Spartaco* ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς διευθυντοῦ τοῦ Ὑδρίου τῆς Ναπολέως Pietro Platania. Ἡ λυρική αὕτη τραγωδία ἐστέφθη ὑπὸ ἐκτάκτου ἐπιτυχίας, ἀνεδείξε δὲ τὴν μουσουργὴν αὐτῆς.

— Ἐν Λονδίνῳ ἐγένετο παρωδία τῆς *Cavalleria Rusticana*, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Checaleria costerana*.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΑΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Καίτοι ἀναμφιδόλως ἤγγικε λίαν εἰς τὸ τέρμα αὐτῆς, οὐπω ὅμως ἔληξεν ἡ ἐν Ἑλλάδι οἰκονομικὴ καὶ ἡ ταύτῃ ἀναποδιδάσκως συννημένη πολιτικὴ κρίσις, ἡ διὰ τῆς ἀπροσδοκίτου παραιτήσεως τοῦ κ. Τρικούπη ἐνδικήσασα καὶ τοδαῦτα οἰκονομικὰ ναυάγια ἐπενεργούσα. — Ἡ τῶν κ.κ. Σωτηροπούλου καὶ Πάλζη κυβερνήτις, πᾶν καταβάλλουσα ἀναντιρροίτως σθένος πρὸς τὴν κατὰ τὸ δυνατόν αἰσίαν διεξαγωγὴν τοῦ ἀνατεθέντος αὐτῇ ἔργου, ἀφίκετο εἰς τὴν διατύπωσιν οἰκονομικῆς τινος συμβάσεως, ἥς ἡ ὑπογραφή ἀναμένεται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν. — Τὸ διὰ τῆς συμβάσεως ταύτης διομολογούμενον δάνειον ἑκατὸν ἑκατομμυρίων δὲν συνάπτεται βεβαίως ὑπὸ τοῖς ἀριθμοῖς τῶν ὄρων, οὓς ἠδύνατο νὰ ποθῇ πᾶς ἐπιθυμῶν τὴν διαρκῆ καὶ ὀριστικὴν ἐπὶ τέλους ἀνόρθωσιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ βασιλείου φαινεται ὅμως—διότι οὐπω ἐγνώσθησαν αἱ λεπτομέρειαι—ὅτι ἀποτελεῖ πᾶν ὅ τι ἐν ταῖς παρούσαις περιστάσεσιν ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ πρὸς παρασκευὴν τελειοτέρας ἀνορθώσεως. —Τοῦτου ἔνεκα δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἀποδοκιμάσωμεν τὸν ἀμειλίκτον καὶ ἐμπαθῆ πόλεμον, ὃν ὁ ἀντιπολιτευόμενος τῶν Ἀθηνῶν τύπος κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις τῶν ἡγετῶν τῶν ἀντιπολιτευτικῶν κέντρων διεξάγει κατὰ τῆς οἰκονομικῆς ταύτης ἐπιχειρήσεως, ἥτις ἐπὶ τέλους εἶναι τι πάντοτε, πάντοτε δὲ προτιμότερον τοῦ μειδενός. — Ὡς πρὸς τὸν ἀντισυνταγματικὸν χαρακτῆρα, ὃν ἡ ἀντιπολιτεὺς ἀνευρίσκει ἐν τῷ τρόπῳ τῆς κυρώσεως τῆς συμβάσεως, νομίζομεν ὅτι ὁ περὶ τούτου λόγος ἀποτελεῖ ἀκαιρίαν, ἣν ἀνάγκη νὰ ἐπισκοπεῖται τις ὑπὸ πυκνῆς ἀχλύος φιλαυτίας καὶ φιλαρχίας, ἵνα μὴ διαβλέπῃ. Ἐπειτα, ὑπάρχοντος τοῦ ὄρου τῆς ἐπιφυλάξεως τῆς ὑπὸ τῆς Βουλῆς ὀριστικῆς κυρώσεως, ἅπας ὁ πάταγος μάταιον τι φαίνεται καὶ κενόν.